

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **I. A.**, st. přísl. Kazachstán, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.7.2009 č.j. OAM-180/LE-05-NV2-2009,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci vstup na území České republiky ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. nepovoluje.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 9.7.2009 byla odboru azylové a migrační politiky MV ČR doručena žádost žalobce o povolení vstupu na území České republiky v souladu s ust. § 73 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb. Žalovaný poukázal na ust. § 73 odst. 4 a 6 zákona č. 325/1999 Sb.

Dále uvedl, že žalobce učinil dne 22.5.2009 prohlášení o svém úmyslu požádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Dne 27.5.2009 vydal správní orgán rozhodnutí č.j. OAM-180/LE-05-NV-2009, které nabylo právní moci téhož dne a kterým se výše jmenovanému v souladu s § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. nepovoluje vstup na území České republiky, neboť by mohl svým

chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, případně i ostatních států EU, čímž došlo k naplnění ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. Podle žalovaného žadatel nesplňuje podmínky pro vstup na území České republiky, tedy potažmo i do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, tedy doklady, které by jej k tomuto vstupu opravňovaly. Do České republiky byl žalobce předán nedobrovolně na základě Dublinského nařízení. Vízum České republiky typu C, které bylo žalobci vydáno zastupitelským úřadem ČR v Astaně dne 15.12.2008 a jehož platnost vypršela dne 6.1.2009, použil právě ke své cestě do Švédska. Na základě uvedených skutečností byl správní orgán přesvědčen, že žalobce se podáním žádosti o mezinárodní ochranu v České republice pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby odtud následně neoprávněně pokračoval do jiné země schengenského prostoru. Žalovaný má za to, že tento postup se zásadně neslučuje nejen s účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany jako takového a zároveň dle názoru správního orgánu zakládá důvodnou domněnku ve smyslu ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., že by žadatel (žalobce) mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, případně i ostatních států EU. Tímto rozhodnutím bylo také konstatováno, že žadatel (žalobce) není zranitelnou osobou ve smyslu ust. § 73 odst. 7 zákona č. 325/1999 Sb., které by správní orgán byl povinen vstup na území České republiky umožnit.

Při posuzování žádosti žalobce o povolení vstupu na území České republiky vzal žalovaný v úvahu nejen její obsah, ale přihlédl i k dříve zjištěným skutečnostem ohledně příjezdu žalobce do České republiky, k obsahu původního rozhodnutí o nepovolení vstupu ze dne 27.5.2009 a rovněž k materiálům ze samotného řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci.

Žalovaný dále konstatoval, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byla žádost žalobce ze dne 27.5.2009 dne 16.6.2009 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. Správní orgán v tomto rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žadatel uváděl skutečnosti zjevně nevěrohodné. Do České republiky přicestoval na základě víza typu C, nicméně okamžitě po příletu odcestoval s pomocí převaděčů do Švédska. Poté, co ve Švédsku požádal o azyl, byl na základě tzv. Dublinského nařízení předán k provedení azylového řízení do České republiky. V té době již nedisponoval žádným dokladem, který by jej opravňoval ke vstupu na území České republiky, neboť platnost jeho víza již vypršela. Svou důvodnou domněnku ve smyslu ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, případně i ostatních států EU, správní orgán založil na předchozím jednání žalobce, tedy faktu, že okamžitě po vstupu na území schengenského prostoru, jak vysvětlil v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odjel do Švédska a k této cestě využil služeb nelegálních převaděčských struktur, tedy organizace kriminálního charakteru. Žalobce si dle svých slov vyřídil české vízum, neboť je to jednodušší, než získat švédské vízum, přestože však chtěl od počátku cestovat do Švédska. Pro podporu své žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak vyličil příběh, který byl správním orgánem vyhodnocen jako zjevně nevěrohodný. Vzhledem k naprosto účelovému jednání žalobce při vyřizování vstupního víza do schengenského prostoru, následné cestě do Švédska i v průběhu azylového řízení v České republice, lze předpokládat, že žalobce se opět snaží pouze zneužít azylovou proceduru v České republice k tomu, aby obešel vízovou povinnost a mohl vstoupit na území České republiky, ač k tomu není oprávněn a posléze nelegálně cestovat do jiné země schengenského prostoru. V tom správní orgán jednoznačně spatřuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Podle žalovaného z toho, že členské státy EU pro přemísťování cizinců na základě Dublinského nařízení nevyžadují

existenci platného víza či jiného dokladu opravňujícího cizince ke vstupu na území, rozhodně z toho nelze dovozovat, že takový cizinec je oprávněn bez omezení vstupovat a pohybovat se na území kteréhokoliv členského státu. Jde totiž podle žalovaného výhradně o opatření technického rázu, které má v praxi umožnit bezproblémové uplatňování Dublinského nařízení. Tvzení žalobce o úplné absenci cestovních dokladů při uvedených transferech podle žalovaného neodpovídá skutečnosti, neboť každý takto přemísťovaný cizinec musí být vysílajícím státem vybaven cestovním dokladem určeným výhradně pro cestu z členského státu předávajícího do členského státu přijímajícího. Jedná se o tzv. Laisser-Passer. To, že Česká republika žalobce přijala na základě Dublinského nařízení, pak podle žalovaného neznamena, že by tím byla jakkoli vázána v otázce případného omezení pohybu. Žalobci bylo umožněno pokračovat v azylovém řízení v České republice, čímž bylo právo na azyl ve smyslu tzv. Dublinského nařízení jednoznačně naplněno, a správní orgán měl zcela za legitimní, že je v jeho případě uplatňován stejný zákonný postup jako u ostatních žadatelů na mezinárodním letišti. Pokud podle žalovaného tedy v případě žalobce byly naplněny podmínky pro nepovolení vstupu na území České republiky, jak stanoví § 73 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., a žalobce zároveň není zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 cit. zákona, nezbyvá než žalobci vstup na území České republiky nepovolit.

Žalovaný rovněž uvedl, že trvá na svých závěrech z předchozího řízení a rozhodnutí ze dne 27.5.2009 a že shledal naplnění a stále trvání podmínek stanovených ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. Upozornil také na skutečnost, že žalobce není zranitelnou osobou ve smyslu ust. § 73 odst. 7 cit. zákona, které by byl správní orgán povinen vstup na území České republiky umožnit.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, neboť žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb. Podle žalobce došlo k příliš extenzivnímu výkladu právního pojmu, tedy byla překročena mez správního uvážení a přijaté opatření neodpovídá okolnostem daného případu a nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, přičemž dle názoru žalobce odůvodnění neobsahuje předepsané zákonné náležitosti. Dále byl podle žalobce porušen § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., neboť došlo k chybné aplikaci tohoto ustanovení a čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť omezení pohybu žalobce nebylo nezbytné.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žalobcových námitek, odkázal na obsah správního spisu, na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Současně také uvedl, že v daném případě je pro věc zásadní fakt, že žalobce byl dne 18.9.2009 propuštěn z Přijímacího střediska mezinárodního letiště Praha-Ruzyně, jak vyplývá z jeho evidenční karty. Rovněž žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce v předchozím stejném řízení nepodal proti negativnímu rozhodnutí žalobu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ve správním spise se mimo jiné nachází žádost žalobce o povolení vstupu na území ve smyslu § 73 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb. ze dne 2.7.2009, kterou žalovaný obdržel dne 9.7.2009; rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 16.6.2009 č.j. OAM-154/LE-05-05-2009, které nabylo právní moci 19.6.2009; korespondence s velvyslanectvím České republiky v Kazachstánu; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11.6.2009; žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27.5.2009; rozhodnutí žalovaného ve věci povolení vstupu na území České republiky ze dne 27.5.2009

č.j. OAM-180/LE-05.NV-2009, jímž nebyl žalobci povolen vstup na území České republiky ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.; prohlášení žalobce ze dne 22.5.2009, kterým prohlašuje, že si přeje, aby řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal ve Švédském království, bylo vedeno v České republice, která je ve smyslu Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 (Dublinské nařízení) členským státem Evropského společenství odpovědným za posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany; žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 15.7.2009 č.j. OAM-180/LE-05-NV2-2009.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Podle ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. ministerstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem ministerstvo rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.

Žalovaný v daném případě na základě zjištění došel k závěru, že žalobce nesplňoval podmínky pro vstup, neboť nedisponoval žádným dokladem, který by jej opravňoval ke vstupu na území České republiky, neboť platnost jeho víza již vypršela. Svou domněnku ve smyslu ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, případně i ostatních států EU, správní orgán založil na předchozím jednání žalobce, tedy faktu, že okamžitě po vstupu na území schengenského prostoru, jak vysvětlil žalobce v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odjel do Švédska a k této cestě využil služeb nelegálních převaděčských struktur, tedy organizace kriminálního charakteru. Žalobce si dle svých slov vyřídil české vízum, neboť je to jednodušší, než získat švédské vízum, přestože však chtěl od počátku cestovat do Švédska. Pro podporu své žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak vyličil příběh, který byl správním orgánem vyhodnocen jako zjevně nevěrohodný. Vzhledem k naprosto účelovému jednání žalobce při vyřizování vstupního víza do schengenského prostoru, následné cestě do Švédska i v průběhu azylového řízení v České republice, lze předpokládat, že žalobce se opět snaží pouze zneužít azylovou proceduru v České republice k tomu, aby obešel vízovou povinnost a mohl vstoupit na území České republiky, ač k tomu není oprávněn a posléze nelegálně cestovat do jiné země schengenského prostoru. V tom správní orgán jednoznačně spatřuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Podle žalovaného z toho, že členské státy EU pro přemísťování cizinců na základě Dublinského nařízení nevyžadují existenci platného víza či jiného dokladu opravňujícího cizince ke vstupu na území, rozhodně z toho nelze dovozovat, že takový cizinec je oprávněn bez omezení vstupovat a pohybovat se na území kteréhokoliv členského státu. Jde totiž podle žalovaného výhradně o opatření technického rázu, které má v praxi umožnit bezproblémové uplatňování Dublinského nařízení. Tvrzení žalobce o úplné absenci cestovních dokladů při uvedených transferech podle

žalovaného neodpovídá skutečnosti, neboť každý takto přemísťovaný cizinec musí být vysílajícím státem vybaven cestovním dokladem určeným výhradně pro cestu z členského státu předávajícího do členského státu přijímajícího. Jedná se o tzv. Laisser-Passer. To, že Česká republika žalobce přijala na základě Dublinského nařízení, pak podle žalovaného neznamená, že by tím byla jakkoli vázána v otázce případného omezení pohybu. Žalobci bylo umožněno pokračovat v azylovém řízení v České republice, čímž bylo právo na azyl ve smyslu tzv. Dublinského nařízení jednoznačně naplněno, a správní orgán měl zcela za legitimní, že je v jeho případě uplatňován stejný zákonný postup jako u ostatních žadatelů na mezinárodním letišti. Podle žalovaného tedy v případě žalobce byly naplněny podmínky pro nepovolení vstupu na území České republiky, jak stanoví § 73 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., a žalobce zároveň podle žalovaného není zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 cit. zákona.

Spornou otázkou je, zda žalovaný měl dostatek důvodů pro vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky. Rozhodnutí o vstupu na území učinil žalovaný na základě správního uvážení, které bylo založeno na interpretaci neurčitého právního pojmu-veřejný pořádek. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14.5.2009 č.j. 2 As 14/2009-50 (dostupný na www.nssoud.cz) : „Výkladem pojmu „veřejný pořádek“ se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2 A s 78/2006 (dostupné na www.nssoud.cz). V tomto rozsudku, na který lze pro účely výkladu tohoto pojmu odkázat, došel zdejší soud k závěru, že „(...) je proto potřeba zvolit výklad funkcionální a při hledání odpovědi na otázku, jaké jednání je porušením veřejného pořádku ve vztahu k danému právnímu předpisu, posuzovat souběžně jednak blízkost porušené normy k zájmům chráněným tímto předpisem a jednak intenzitu tohoto porušení. Jinak řečeno může být za porušení veřejného pořádku označeno jak pouhé nemorální jednání napadající ovšem sám účel zákona, při jehož aplikaci je tato otázka kladena, tak například spáchání závažného trestného činu, který je tomuto účelu vzdálen“. Ve vztahu k výkladu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu je proto nutné při hledání odpovědi na otázku, jestli cizinec může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, zvažovat, zda je tato osoba, resp. její jednání, obecně nebezpečné pro společnost, a dále, zda narušuje zájmy chráněné zákonem o azylu. Z dikce předmětného ustanovení vyplývá, že se nevyžaduje konkrétní stupeň nebezpečnosti [srov. např. ustanovení § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky], pro uvážení o naplnění nebezpečnosti tedy není třeba přísnějších měřítek. Úvaha vedoucí k závěru o naplnění kritéria potenciální „nebezpečnosti pro veřejný pořádek“ však musí být podložena relevantními skutečnostmi, neboť zákonodárce vyžaduje *důvodnou* domněnku.“

Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku přiklonil k názoru, že neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území České republiky (platné povolení k pobytu či vízum), může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území České republiky. Uvedl, že vzhledem k taxativnímu výčtu důvodů v ust. § 73, pro které ministerstvo cizinci vstup na území nepovolí, je jediným vhodným důvodem, pod něhož lze podřadit neexistenci právního titulu ke vstupu na území, právě veřejný pořádek.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný dospěl k závěru, který vychází i z dokumentů nacházejících se ve správním spise (např. protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11.6.2009), že žalobce účelově vyřizoval vstupní vízum do schengenského prostoru, následné cestě do Švédska a i v průběhu azylového řízení v České

republike lze podle žalovaného předpokládat, že se žalobce opět snaží pouze tuto azylovou proceduru zneužít k tomu, aby obešel vízovou povinnost a mohl vstoupit na území České republiky, ač k tomu nebyl nijak oprávněn a posléze nelegálně cestovat do jiné země schengenského prostoru, má soud za to, že rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím v mezích správního uvážení ve smyslu ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.

Jelikož pak bylo rozhodnuto v souladu se zákonem a jedná se pouze o dočasné omezení osobní svobody žalobce, souhlasí soud se žalovaným v tom, že předmětné rozhodnutí není v rozporu se žalobcem zmiňovaným článkem Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí, a proto dospěl k závěru, že správní orgán rozhodl v daném případě v souladu se zákonem a tudíž žádná z námitek žalobce není důvodná. Soud proto rozhodl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. o zamítnutí podané žaloby.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce vyslovil v žalobě s tímto postupem souhlas a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. června 2013

JUDr. Slavomír Nová, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová